

El dia

Hola a tots jo som na Lupe, pel meu aniversari la meva padrina m'ha regalat aquest diari.

S'ha equivocat de dia, però és l'única que se'n recorda de mi.

Som una nina que passa desapercebuda, que tothom la trepitja i li tiren granissats.

Som baixeta i redoneta amb pigues i el pel castany amb reflexos taronjosos.

La cara la tenc petita i redona amb un ulls verds i molt grans, un nas xat i la boca petita amb uns llavis fins. Duc ulleres i ortodòncia a les dents.

Dia 25 de febrero

El meu aniversari i ningú se'n ha recordat de jo, ni a l'escola ni a casa.

Estic a casa cercant informació sobre el relleu d'Espanya, i de sobte, la meva mare m'ha dit:

- Corre, corre... vesteix-te anem a l'hospital!!!

De camí a l'hospital li he demanat que havia passat, perquè tanta pressa. M'ha dit que havien atropellat a la padrina quan anava al supermercat, un conductor que anava un poc gat.

A l'hospital ens han dit que no és possible que es recuperi.

Jo tenia una gran amistat amb ella però sobretot, ella era la que sempre m'escoltava i ara... està molt ferida, està en estat crític.

Dia 3 de març

Estic molt trista i dolorida.

M'he proposat fer una màquina per a la gent que té alguna malaltia que no es pot curar, la gent que va amb cadira de rodes o simplement que estigui ferida... Serà de color verd, el color de l'esperança, de la natura, de l'amistat...

Aquesta màquina tindrà molts de botons de colors per donar alegria i en mig tindrà una finestra per veure com es fa el medicament i els seus efectes.

Ja m'he podat mans a la feina.

Dia 4 de març

He anat a la ferreteria a veure si trobava alguna cosa que em pogués servir pel meu invent.

Quina pena!! no he trobat res, estic molt deprimida i decebuda.

Dia 5 de març

M'he aixecat ara mateix, tota trasbalsada perquè he tingut un somni.

He somiat que la màquina ja estava feta i que funcionava. No sé si és veritat. Ho vaig a comprovar!!! i, sí la màquina funciona!!!

No sé qui ho ha fet, però la màquina està devora el televisor i funciona!!!.

Vaig corrent a la habitació 321 de l'hospital. Poso la màquina devora la padrina tot esperant que funcioni, esperam hores i hores... i de sobte la padrina es mou..., ja pot caminar..., ja pot xerrar..., ja me veu... quina alegria més grossa!!!

Dia 28 d'octubre

Soc famosa per haver creat una màquina que pot curar a les persones, encara que no sé qui l'ha creada.

Moltes gràcies a qui ho hagi fet.

Fin

marichuli